

Arrest

nr. 209 553 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHERS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 augustus 2015, verklaart er zich op 14 augustus 2015 vluchteling.

1.2. Op 14 februari 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd bij arrest nr. 195 844 van 29 november 2017.

1.3. Op 3 april 2018 werd door de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 5 april 2018 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M.B.M., bent een Afghaan van Pashtou origine, behorend tot de Miakhel stam. U bent een soennitische moslim. U bent geboren en getogen in het dorp Nyaman gelegen in de Uzbin vallei van het district Surobi behorend tot de provincie Kabul waar uw vader, uw jongere broer, uw schoonzus en diens drie kinderen nog steeds wonen. Uw broer S. werd zes à zeven jaar geleden vermoord door de taliban omdat hij als soldaat werkte bij het Afghaanse leger. Uw moeder en uw zus Sa. zijn drie jaar geleden omgekomen door toedoen van de taliban, uw vader raakte hierbij gehandicapt. Uw andere zussen zijn getrouwd en wonen allemaal in hetzelfde district. U volgde religieus onderwijs in een madrassa en werkte tegelijk als landbouwer. Sinds twee jaar bent u verloofd met Sh.. Uw vader was ten tijde van de burgeroorlog commandant bij de partij Jamiat-i Islami. Toen de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan, stopte hij met zijn activiteiten. Hij werd wel lastiggevallen door de taliban die zijn zoon, dus uw oudere broer, lid wilden maken.

Uw vader weigerde dit en stuurde uw broer naar het leger. Tijdens zijn werk bij het leger kwam uw broer nooit op bezoek in uw dorp omdat hij bang was door de aanwezigheid van de taliban. In plaats daarvan ging hij bij uw zus op bezoek die in een ander dorp woonde van hetzelfde district. U zag uw broer ook niet in deze periode. U wist ook niet dat uw broer als soldaat werkte omdat uw vader dit geheim hield.

Zes-zeven jaar geleden heeft uw schoonbroer, die bij de politie werkte maar nadien een spion bleek te zijn voor de taliban, uw broer aangemoedigd om naar het dorp te gaan. Hij had uw broer beloofd dat hij zijn veiligheid ging verzekeren. Onderweg werd uw broer echter doodgeschoten door de taliban. Zijn lijk werd naar het districtshuis gestuurd met een dreigbrief op.

Twee à drie jaar voor uw vertrek hebben de taliban een bom geplaatst voor uw huis waardoor uw moeder en uw zus Sa. omkwamen. Uw vader verloor hierbij één van zijn benen. Zelfs na deze incidenten vroegen de taliban dagelijks aan uw vader en aan uzelf om zich lid te maken van de taliban. U moest zich inschrijven bij de arbaki's maar tegelijk spioneren voor de taliban. U moest uw collega's vermoorden en materiaal stelen zoals explosieven en wapens. Uw vader wilde dit niet en stuurde u daarom naar het buitenland.

In oktober 2014 verliet u Afghanistan. Op 27 januari 2015 en op 25 februari 2015 werden uw vingerafdrukken genomen in Hongarije. U zette uw reis verder en vroeg op 4 april 2015 internationale bescherming aan in Noorwegen. U werd vervolgens teruggestuurd naar Hongarije. Terug in Hongarije besliste u om naar België te komen. Op 13 augustus 2015 kwam u in België aan waar u de volgende dag internationale bescherming aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de dreigbrief die op het lijk van uw broer was achtergelaten door de taliban, een kopie van de werkkaart van uw broer bij het leger, een kopie van de taskara van uw vader, de lidkaart van uw vader bij de Jamiat-i Islami en drie foto's van uw vader.

Op 14 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 1 december 2017 werd deze beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstanties. Op de dag van uw aanvraag tot internationale bescherming in België op 14 augustus 2015 verklaarde u 16 jaar en 11 maand oud te zijn. U baseerde zich op wat uw vader zei over uw leeftijd (CGVS p. 3). Wegens twijfel over uw beweerde leeftijd werd op 24 augustus 2015 een leeftijdsonderzoek verricht waarbij beslist werd dat u op die datum meerderjarig was en minimum 24.4 jaar oud was (zie administratief dossier). Het CGVS heeft begrip voor het feit dat iemand zijn exacte leeftijd niet weet in Afghanistan, waar het vaak niet geregistreerd wordt. Toch kan men in veel gevallen een goede schatting geven. Het acht jaar verschil tussen de door u aangegeven leeftijd en de leeftijd o.b.v. de botscan is echter te groot, ook voor iemand uit Afghanistan. Het kan ook niet weggewist worden door uw verklaring die gebaseerd is op wat uw vader zei. Het lijkt er dan ook op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloedt.

Uw vader werkte als commandant tot de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan. Nadien werkte hij verder als landbouwer. Hij werd tegelijk onder druk gezet door de taliban. Omdat hij jarenlang tegen de taliban gevochten had, moest hij dit nu compenseren door zijn zoon lid te maken van de taliban. Als oplossing stuurde hij uw broer naar het leger. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw broer als soldaat werkte in het leger.

Over zijn job als soldaat kon u geen enkele informatie geven aan het CGVS, dit omdat uw vader dit geheim hield, tot uw broer vermoord werd zo verklaarde u. U zou pas nadien te weten gekomen zijn dat uw broer soldaat was (CGVS p. 9). Toch kon u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkele informatie geven over waar hij als soldaat werkte of wat zijn graad was, ondanks het feit dat u na zijn dood wel informatie kon verkrijgen van uw vader. Het is duidelijk dat u er niet naar vroeg en tot op heden niets weet over zijn werk.

Tijdens de periode toen hij in het leger werkzaam was, zou uw broer niet gedurfd hebben om thuis te komen omwille van de aanwezigheid van de taliban in uw dorp. In plaats daarvan zou hij naar uw zus gegaan zijn die in een ander dorp woonde in hetzelfde district. Hij zou daar enkel contact gehad hebben met uw vader, met uw zus en haar man. U wist toen zelfs niet of uw broer in Afghanistan woonde of in een ander land. Dus werd u ook niet op de hoogte gesteld toen hij bij uw zus op bezoek was (CGVS p.9-10). Het is echter opmerkelijk dat uw broer enkel met uw vader in contact kwam en niet met zijn vrouw en drie kinderen. Opmerkelijk genoeg kwam hij ook niet in contact met u ondanks het feit dat u zijn oudste broer was en een volwassen leeftijd had.

Uw broer zou tijdens één van zijn bezoeken aan uw zus aangemoedigd zijn door de man van uw zus om toch een bezoek te brengen aan jullie dorp. Uw schoonbroer, die bij de politie werkte maar eigenlijk linken had met de taliban, zou hem verzekerd hebben dat hij met de taliban gesproken had en dat ze hem niet gingen lastigvallen. Toch werd hij onderweg neergeschoten door de taliban. Nadien bleek dat uw schoonbroer eigenlijk een spion was van de taliban. Sindsdien hebt u ook geen contact meer met deze zus en schoonbroer (CGVS p. 5). Net zoals over het militair verleden van uw broer kon u ook geen details geven over zijn moord. Zijn lijk zou gestuurd zijn naar het districtshuis maar u wist niet op welke manier, wie het gestuurd heeft of vanwaar dat was. Gevraagd wie zijn lijk gevonden heeft in het districtshuis, zei u dat het 'waarschijnlijk' uw schoonbroer was (CGVS p. 11). Uw vader, die zijn lijk waste zei dat hij drie, vier of vijf keer beschoten werd (CGVS p. 8). De taliban hebben daarnaast ook een dreigbrief achtergelaten op zijn lijk. U hebt deze dreigbrief neergelegd in uw dossier (zie administratief dossier). Desondanks hebt u tot het op heden helemaal geen idee wat in deze brief staat. Geconfronteerd hiermee gaf u als reden dat u geen Pashtou kan lezen en dat u het niet aan anderen wou laten lezen omdat het privé was (CGVS p. 8). Uw verklaring kan echter niet overtuigen. U hebt deze brief sinds de moord van uw broer in bezit, dus sinds verschillende jaren. Net zoals uw andere documenten nam u het mee helemaal van Afghanistan naar België tijdens uw reis van tien maanden. U verblijft al 17 maand in België waar u ook de mogelijkheid had om het door andere mensen te laten lezen die wel Pashtou kunnen lezen. Toch hebt u dit nooit gedaan. Uw geringe interesse hierin ondermijnt de geloofwaardigheid van dit feit in ernstige mate.

De geloofwaardigheid van de moord wordt verder nog meer op de helling gezet door een belangrijke tegenstrijdigheid met de dreigbrief die u neerlegde. De vertaling ervan toont aan dat de taliban die de brief schreven toegaven dat ze uw broer op 6 mizan 1387 (omgezet naar de westerse kalender: 27 september 2008) vermoord hebben. Uw broer is dus ongeveer negen jaar geleden vermoord, en niet zes à zeven jaar geleden zoals u zelf beweerde (zie administratief dossier). Het is opvallend dat u niet eens correct zou kunnen aangeven wanneer uw broer vermoord werd, terwijl zijn militair verleden en moord door de taliban beschouwd kunnen worden als essentiële elementen in uw asielrelaas.

Twee à drie jaar voor uw vertrek zouden de taliban dan een bom geplaatst hebben voor uw huis. Uw moeder en uw zus Sa. kwamen hierbij om. Uw vader raakte hierdoor gehandicapt (CGVS p. 8). Ook aan dit feit kan er geen geloof worden gehecht omwille van een essentiële tegenstrijdigheid. Bij uw aankomst in België verklaarde u dat uw moeder en uw zus Sa. nog leefden en in Uzbin woonden, terwijl u later uw verklaringen wijzigde en hen dood verklaarde (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling en Vragenlijst DVZ, vraag 5, p. 3). Geconfronteerd hiermee, deelde u mee dat u bij uw eerste onderhoud vermoeid was na uw reis en dat er ook nog problemen waren met de tolk die ook uw verklaarde leeftijd foutief zou hebben vertaald. Zo zou u gezegd hebben dat u binnenkort 17 werd terwijl het door de tolk vertaald zou zijn als 18. Zoals het u ook gezegd werd tijdens het persoonlijk onderhoud werd uw leeftijd geschreven zoals u het zelf aangaf, dus 16 jaar en 11 maand (zie administratief dossier). Dus is er geen sprake van een foutieve vertaling (CGVS p. 15). M.b.t. uw fysieke toestand bij uw aankomst in België heeft het CGVS begrip voor de omstandigheden van uw reis. Deze tegenstrijdigheid kan echter niet weggewist worden door uw fysieke toestand van toen. Het feit dat uw moeder en zus omgekomen zijn in een bomaanslag gepleegd door de taliban, is een te significant feit dat men niet zomaar anders kan aangeven wegens vermoeidheid of slaapttekort. Uw uitleg kan dus hiervoor niet gelden. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban, die volgens u al lang de enige macht in uw regio hebben, pas drie à vier jaar na het vermoorden van uw broer een dergelijk aanslag zouden gepleegd hebben en dit zonder enige specifieke aanleiding hiervoor.

Na het vermoorden van uw broer, moeder en zus en het verminken van uw vader, zouden de taliban gedurende 1.5 tot 2 jaar bijna elke dag uw vader en uzelf gevraagd hebben om u lid te maken van de taliban (CGVS p. 8-9). Ze zouden van u spion hebben willen maken. Hiervoor moest u zich eerst inschrijven als lokale politie. Op vraag van de taliban zou u dan uw collega's moeten vermoorden en materiaal stelen van de lokale politie. De taliban zouden dit bijna elke dag gevraagd hebben (CGVS p. 9). Ze zouden ook na de bovenstaande incidenten meermaals bij u thuis gekomen zijn en gegeten hebben. Het CGVS kan aan deze bedreigingsfeiten helemaal geen geloof hechten. Ten eerste, is het niet plausibel dat de taliban een gevoelige spionageopdracht zouden geven aan iemand zoals u, die mogelijk wraakgevoelens koesterde t.o.v. hen. De taliban zouden ook weten dat een dergelijk opdracht geen kans tot succes heeft indien uitgevoerd onder dwang van iemand die helemaal geen talibansupporter is of kan zijn gezien zijn familieleden vermoord werden door de taliban zelf. Het is tevens ook duidelijk dat u geen talibansupporter bent omdat uw broer in het leger ging en uw vader commandant was van Jamiat-i Islami. Het feit dat de taliban u gedwongen zouden hebben willen rekruteren wordt ook niet ondersteund door de informatie waarover het CGVS beschikt. Volgens deze informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd komt gedwongen rekrutering uitzonderlijk voor omdat de taliban voldoende vrijwilligers hebben. Geconfronteerd met deze informatie tijdens het gehoor, antwoordde u ontwijkend. U zei namelijk dat de mensen die voor de taliban werkten, beschermd werden (CGVS p. 14-15). Later in het gehoor gaf u zelf ook toe dat veel jongens in uw regio de taliban leuk vonden en vrijwillig de taliban vervoegen (CGVS p. 15). Gedwongen rekrutering is dus al eerder uitzonderlijk; dat ze dit dan gaan doen met iemand die niet enkel een broer had die bij het leger werkte, maar ook nog andere redenen heeft om de taliban te haten maakt uw relaas nog minder geloofwaardig. De taliban hebben immers nood aan mensen die ze kunnen vertrouwen. Van iemand wiens broer, moeder en zus door de taliban zijn vermoord en wiens vader gehandicapt raakte bij een aanslag van de taliban, kan de taliban er allerm minst van op aan dat die te vertrouwen zou zijn.

Het is ook niet aannemelijk dat de taliban na het vermoorden van uw moeder en zus en het verminken van uw vader u gedurende anderhalf tot twee jaar probeerden te rekruteren. Het is immers een heel lange periode. Dit is opnieuw een indicatie van het feit dat de taliban helemaal niet gehaast zijn om mensen gedwongen te rekruteren omdat ze genoeg strijders hebben. Het is dan ook frappant dat u pas twee jaar na dagelijks aangesproken en bedreigd te worden door de taliban, het land uit vluchtte, en dit zonder een onmiddellijke vluchtaanleiding. Dit relativeert de ernst van de bedreiging door de taliban en alsook uw vrees voor vervolging en nood aan bescherming.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u gevraagd naar uw concrete vrees in het geval van terugkeer naar Afghanistan. U verklaarde hierbij dat niet enkel uzelf maar ook uw vader vermoord zouden worden als de taliban te weten kwamen dat u naar Europa was gevlucht. De taliban zouden uw vader immers dagelijks lastigvallen. Om dezelfde reden belde u uw vader nooit omdat u bang was dat de taliban uw telefoonnummer dat opgeslagen zou zijn in de gsm van uw vader zouden vinden (CGVS p. 9). Het feit dat u een openbaar Facebookprofiel heeft met uw foto, waarop ook nog duidelijk te zien is dat u in Europa bent is dan ook tegenstrijdig met uw wens om onopgemerkt te blijven door de taliban (zie administratief dossier). Geconfronteerd hiermee, antwoordde u dat de taliban u niet online konden vinden (CGVS p. 16). Geconfronteerd met het feit dat de taliban echter wel actief zijn op de sociale media zei u dat u in de toekomst geen foto meer ging zetten op uw Facebook-profiel, wat ten tijde van de beslissing na uw persoonlijk onderhoud nog steeds niet het geval was (zie administratief dossier). Dit toont opnieuw aan dat de door u aangehaalde vrees niet geloofwaardig is.

Naast de eerdergenoemde dreigbrief en de lidkaart van uw vader legde u ook een kopie van de werkkaart van uw broer, een kopie van de taskara van uw vader en drie foto's van uw vader neer. Er dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afgaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier. Daarnaast zijn deze geen originele documenten waardoor het ook onmogelijk is om de authenticiteit ervan na te gaan. De drie foto's van uw vader waarop hij zonder been te zien is, kunnen uw asielrelaas geenszins ondersteunen. Ze kunnen immers niet aantonen dat uw vader zijn been verloor door een aanslag van de taliban.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Kabul.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de veiligheidssituatie in het district Surobi van de Afghaanse provincie Kabul stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verweerster betwist niet dat verzoeker recent afkomstig is uit het district Surobi in de provincie Kabul. Verweerster laat in de bestreden beslissing, net als in de beslissing van 14 februari 2017, na om concreet in te gaan op de veiligheidstoestand in het gebied waar verzoeker van afkomstig is. Meer nog, verweerster **herhaalt in haar beslissing van 3 april 2018 simpelweg de motivering** die zij reeds in haar beslissing van 14 februari 2017 gebruikte.”* Vervolgens citeert verzoeker uit twee rapporten en stelt hij dat de greep van de overheid over heel het district Surobi de laatste jaren zwakker is geworden en dat de Uzbin-vallei, waar hij van afkomstig is, niet meer onder de controle van de overheid is.

Vervolgens voert verzoeker aan dat rekening moet worden gehouden met zijn nationaliteit en dat hierover geen enkele motivering is terug te vinden in de bestreden beslissing. Vervolgens citeert verzoeker uit verschillende rapporten en stelt hij dat de veiligheidssituatie in heel Afghanistan is verslechterd, dat het geweld en het aantal incidenten blijven stijgen en dat het geweld op dit moment dermate grote proporties aanneemt dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Volgens hem is de algemene veiligheidssituatie in heel Afghanistan dramatisch geworden *“op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen”*.

Verder wijst verzoeker erop dat hij ingeval van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan een *“Internally Displaced Person”* (IDP) zal zijn en aan zijn lot zal worden overgelaten. Verzoeker wijst ook op de preciaire positie van teruggekeerden. Tevens merkt hij op dat de *“broodnodige humanitaire hulp”* beperkt is en meent hij dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt interpreteert. Hij besluit als volgt: *“Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk werd bedreigd door de taliban omwille van de banden van zijn familie met de overheid, daar zijn vader voorheen commandant in het Afghaanse leger was en zijn broer als soldaat in het leger werkte. Hij merkt op dat zijn andere broer in Frankrijk *“het statuut van internationale bescherming”* heeft gekregen op basis van hetzelfde vluchtrelaas.

Verder benadrukt verzoeker dat hij zelf geen weet had van het werk van zijn broer bij het leger, dat zijn vader en zijn broer dit steeds voor hem geheim hielden en dat zijn vader hem pas te kennen gaf dat zijn broer bij het leger werkte na de moord op deze broer. Dit was de enige informatie die hij kreeg, zo stelt hij, zodat het niet mogelijk is aan verweerder meer informatie te verschaffen.

Ook stelt hij dat hem niet kan worden verweten dat hij nooit meer informatie over de job van zijn broer aan zijn vader heeft gevraagd daar hij hier uit angst geen verdere vragen over stelde. Hij merkt ook op dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld dat hij ook een broer had die in Afghanistan bij de politie werkt.

Betreffende de tegenstrijdigheid tussen de datum in de dreigbrief en de door verzoeker aangehaalde datum van de moord op zijn broer, wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat er problemen waren met de tolk, hetgeen hij heeft rechtgezet tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook voert hij aan dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de Afghaanse cultuur, waar het besef van tijd en zeker van verjaardagen van gebeurtenissen niet zo belangrijk is als in de Westerse cultuur.

Voorts wijst verzoeker op het volgende: *“Op dit moment wordt zijn risico op vervolging echter nog versterkt door het verblijf in Europa dat reeds meer dan twee jaar duurt. Verzoeker kan immers aanzien worden als verwesterd en dus als spion.”* Verzoeker citeert hierna uit een rapport van EASO.

Tevens merkt verzoeker op dat de Afghaanse autoriteiten, rekening houdend met de algemene onveiligheidssituatie, niet in de mogelijkheid zijn om bescherming te bieden aan individuen.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker verwijst naar de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 en stelt dat hij, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een risicoprofiel heeft als jongeman *“of fighting age”*. Hij citeert dienaangaande uit de voormelde *“Eligibility Guidelines”*. Hij besluit als volgt: *“Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd.”*

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker stelt dat hij een extra kwetsbaar profiel heeft wegens het feit dat zijn vader een militair is en dat de commissaris-generaal dit feit compleet negeert. Hij citeert nogmaals uit de hierboven vermelde *“Eligibility Guidelines”*.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 20 stukken.

Met een aangetekend schrijven van 17 augustus 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een bundel van 23 bijkomende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Betreffende verzoekers vluchtmotieven - met name zijn vrees voor de taliban en de moord op zijn broer - dient vastgesteld dat het gezag van gewijsde in 's Raads arrest nr. 195 844 van 29 november 2017, inhoudt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt in voormeld arrest gesteld als volgt:

“2.2.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het feit dat verzoeker zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asiinstanties zijn algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloedt; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers broer als soldaat werkte in het leger omdat verzoeker geen enkele informatie over zijn job als soldaat kon geven en tot op heden niets weet over zijn werk; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers broer enkel met zijn vader in contact kwam en niet met verzoeker – die nochtans zijn oudste broer was en een volwassen leeftijd had –; (iv) verzoekers geringe interesse in de moord op zijn broer (zo kon hij immers geen enkel detail geven over de moord en weet hij tot op heden niet wat in de dreigbrief lag die achtergelaten werd op het lijk) en de vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip van de moord niet stroken met de gegevens uit de dreigbrief die hij neerlegde, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat zijn broer vermoord werd door de taliban ondermijnen; (v) verzoekers verklaringen omtrent het gegeven dat de taliban twee à drie jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan een bom geplaatst zou hebben voor zijn huis een essentiële tegenstrijdigheid bevatten – verzoeker verklaarde bij aankomst in België immers dat zijn moeder en zus Sa. nog leefden en in Uzbin woonden, daar waar hij later zijn verklaringen wijzigde en ze dood verklaarde – zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht en het niet aannemelijk is dat de taliban, die volgens verzoekers verklaringen reeds lang enige macht in zijn regio heeft, pas drie à vier jaar na het vermoorden van verzoekers broer een dergelijke aanslag zouden hebben gepleegd en dit zonder enige specifieke aanleiding hiervoor; (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban gedurende anderhalf à twee jaar bijna elke dag verzoekers vader en hemzelf gevraagd zouden hebben om hem lid te maken van de taliban, vermits het niet geloofwaardig is dat zij een gevoelige spionageopdracht aan verzoeker zouden geven nu hij mogelijk wraakgevoelens koesterde ten opzichte van de taliban, daar waar de taliban nood heeft aan mensen die ze kunnen vertrouwen en tevens uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat gedwongen rekrutering uitzonderlijk is omdat de taliban voldoende vrijwilligers hebben; (vii) het niet aannemelijk is dat de taliban na het vermoorden van verzoekers moeder en zus en het verminken van zijn vader gedurende anderhalf tot twee jaar probeerde verzoeker te rekruteren en het tevens frappant is dat verzoeker pas twee jaar na dagelijks aangesproken en bedreigd te worden door de taliban het land ontvluchtte en dit zonder onmiddellijke vluchtaanleiding; (viii) verzoekers aangehaalde vrees verder wordt onderuit gehaald door de vaststelling dat hij er een openbaar Facebookprofiel op nahoudt met een foto waarop duidelijk te zien is dat hij in Europa is, wat tegenstrijdig is met zijn wens onopgemerkt te blijven voor de taliban en (ix) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn om de appreciatie van zijn asielaanvraag op te buigen zoals wordt toegelicht.

[...]

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn vaders zijn zoon lid te maken van de taliban, noch aan de gebeurtenissen die zouden zijn voortgevloeid uit verzoekers weigering om als spion te opereren voor de taliban.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van

het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker slaagt er aldus niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen."

Verzoeker kan middels onderhavig verzoekschrift niet alsnog middelen aanwenden tegen de hiervoor vermelde motivering. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat "*zijn risico op vervolging echter nog [wordt] versterkt door het verblijf in Europa dat reeds meer dan twee jaar duurt*" en waardoor hij volgens hem kan worden aanzien als verwesterd en dus als spion, dient vastgesteld dat hij dienaangaande niet verder komt dan het citeren uit een rapport van EASO (verzoekschrift, stuk 20) dat slechts algemene informatie bevat die geen betrekking heeft op zijn persoon. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging evenwel *in concreto* aannemelijk te maken en een loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie kan hiertoe geenszins volstaan. Verzoeker voert geen enkel concreet, op hem persoonlijk van toepassing zijnde element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn verblijf in België intussen dermate zou zijn verwesterd dat hij een gegronde vrees voor vervolging zou kennen ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dit geldt eveneens voor verzoekers betoog waar hij aanvoert dat hij een risicoprofiel heeft als jongeman "*of fighting age*". Opnieuw komt hij dienaangaande immers niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stuk 8). Dit klemt des te meer daar in de door hem geciteerde passage zelf wordt vermeld dat rekening dient te worden gehouden met de concrete omstandigheden van het geval ("*Depending on the specific circumstances of the case*") (verzoekschrift, p. 22). Verzoeker voert geen enkel concreet, op hem persoonlijk van toepassing zijnde element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij, "*zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas*", een risicoprofiel zou hebben als jongeman "*of fighting age*", hetgeen opnieuw allerminst ernstig is.

Dit geldt eveneens voor waar verzoeker aanvoert een bijkomend risicoprofiel te hebben "*wegens het feit dat zijn vader een militair is*". Opnieuw citeert hij slechts uit algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stuk 8) zonder een concreet, op hem persoonlijk van toepassing zijnde element aan te brengen.

Waar verzoeker, onder meer in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7), aanbrengt dat één van zijn broers in Frankrijk internationale bescherming heeft bekomen en dat deze zich hierbij op dezelfde motieven als verzoeker beriep, dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Bovendien dient vastgesteld dat uit de bijgebrachte beslissing van de Franse "*Cour Nationale du Droit d'Asile*" blijkt dat verzoekers broer op 20 december 2011 de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een vrees voor vervolging zou kennen omwille van het vroegere werk van deze broer bij de Afghaanse politie, dient erop gewezen dat verzoeker nooit eerder melding maakte van deze vrees en dat het voor het eerst opwerpen ervan in onderhavig verzoekschrift laattijdig is.

Dit klemt des te meer daar deze broer, zoals hiervoor uiteengezet, klaarblijkelijk reeds op 20 december 2011, en dus voorafgaand aan verzoekers vertrek uit Afghanistan, in Frankrijk subsidiaire bescherming kreeg.

De overige stukken die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 4-20 en rechtsplegingsdossier, stuk 7) bevatten verder enkel algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Zoals hierboven reeds uiteengezet, volstaat dergelijke informatie op zich niet teneinde de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker geenszins kan worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota voorhoudt dat de veiligheidssituatie in heel Afghanistan dermate zou zijn verslechterd *“op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich eigenlijk opdringt voor alle personen die hun Afgaanse nationaliteit kunnen bewijzen”*, aangezien uit zowel de in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') als de bij het verzoekschrift en de aanvullende nota gevoegde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend zijn - hetgeen verzoeker in zijn aanvullende nota ook erkent waar hij stelt: *“In het rapport [van juni 2018] bevestigt EASO het permanente veiligheidsgevaar voor de burgers in het ganse land, maar erkent het ook de diverse regionale verschillen.”*.

Verder dient met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In zijn beslissing van 13 februari 2017, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd, oordeelde de commissaris-generaal als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, **maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen.** Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbin vallei.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De beoordeling in de bestreden beslissing stemt dan ook inhoudelijk volledig overeen met de beoordeling zoals opgenomen in de beslissing van 13 februari 2017 en dit ondanks het gestelde in 's Raads arrest nr. 195 844 van 29 november 2017 waarbij besloten werd als volgt:

"De Raad stelt vast vooreerst vast dat verzoekers afkomst uit het dorp Nyaman, district Surobi, provincie Kabul in de bestreden beslissing op zich niet wordt betwist.

Voor wat betreft de specifieke veiligheidssituatie beperkt de commissaris-generaal zijn analyse zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van 12 oktober 2017 tot de vaststelling dat het conflictgerelateerd geweld dat plaatsvindt in de provincie Kabul zich voornamelijk concentreert in het district Surobi, dat het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard is en dat het geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast wijst de commissaris-generaal erop dat er in de provincie, net als in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaatsvinden tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De bestreden beslissing besluit hierop dat er actueel voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Evenwel blijkt uit de informatie van het rechtsplegingdossier (COI Focus "Afghanistan: Security Situation in Kabul province" van 25 april 2017) waar dieper wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in het district Surobi dat de taliban verklaart 40 % van het grondgebied van het district Surobi in handen te hebben,

hetgeen volgens het Long War Journal geenszins een overdrijving betreft, die het district Surobi dan ook bestempelt als "contested". Voorts blijkt dat de invloed van de overheid in heel Surobi zwakker is geworden gedurende de laatste jaren en dat niet alleen het hoger gedeelte van Uzbin volledig buiten de controle van de Afghaanse Nationale Veiligheidsdiensten (ANSF) is gelegen, maar dat de situatie in andere gebieden van het district niet veel beter is. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, valt echter niet op te maken van waar in het district Surobi verzoeker precies afkomstig is, zodat de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties van zijn dorp van herkomst niet kan beoordeeld worden. Dit klemt des te meer nu verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Nyaman, Uzbin. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de kaart gevoegd bij de aanvullende nota van 12 oktober 2017 kan worden afgeleid of verzoeker afkomstig is uit het hoger gelegen gedeelte van Uzbin dat in handen is van de taliban en volledig buiten de controle valt van de ANSF. En indien dit zo zou zijn ontbreekt het de Raad aan de noodzakelijke informatie om na te gaan of er desgevallend voor verzoeker een vestigingalternatief in de hoofdstad Kabul voorhanden is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

Aangezien de commissaris-generaal in de bestreden beslissing opnieuw dezelfde analyse maakt als degene die in het hiervoor geciteerde arrest werd vernietigd, dient nogmaals te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor wat betreft de specifieke veiligheidssituatie zijn analyse in de bestreden beslissing beperkt tot de vaststelling dat het conflictgerelateerd geweld dat plaatsvindt in de provincie Kabul zich voornamelijk concentreert in het district Surobi, dat het gros van de gewelddaden die er in de provincie in zijn geheel plaatsvinden doelgericht van aard is en dat het geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast verwijst de commissaris-generaal naar de algemene veiligheidssituatie in de provincie waar er, net als in de hoofdstad Kabul, aanslagen plaatsvinden tegen "high profile"-doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De bestreden beslissing besluit hierop dat er actueel voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Evenwel blijkt nog steeds uit de informatie van het rechtsplegingdossier (COI Focus "Afghanistan: Security Situation in Kabul province" van 25 april 2017) waar dieper wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in het district Surobi dat de taliban verklaart 40 % van het grondgebied van het district Surobi in handen te hebben, hetgeen volgens het Long War Journal geenszins een overdrijving betreft, die het district Surobi dan ook bestempelt als "contested". Voorts blijkt dat de invloed van de overheid in heel Surobi zwakker is geworden gedurende de laatste jaren en dat niet alleen het hoger gedeelte van Uzbin volledig buiten de controle van de Afghaanse Nationale Veiligheidsdiensten (ANSF) is gelegen, maar dat de situatie in andere gebieden van het district niet veel beter is, zoals ook terecht in het verzoekschrift wordt benadrukt (p. 5). Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, valt echter niet op te maken van waar in het district Surobi verzoeker precies afkomstig is, zodat de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties van zijn dorp van herkomst niet kan beoordeeld worden. Dit klemt des te meer nu verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Nyaman, Uzbin. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de kaart gevoegd bij de aanvullende nota van 12 oktober 2017, ingediend door de commissaris-generaal in de voorgaande beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan worden afgeleid of verzoeker afkomstig is uit het hoger gelegen gedeelte van Uzbin dat in handen is van de taliban en volledig buiten de controle valt van de ANSF. En indien dit zo zou zijn ontbreekt het de Raad aan de noodzakelijke informatie om na te gaan of er desgevallend voor verzoeker een vestigingalternatief in de hoofdstad Kabul voorhanden is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 april 2018 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER